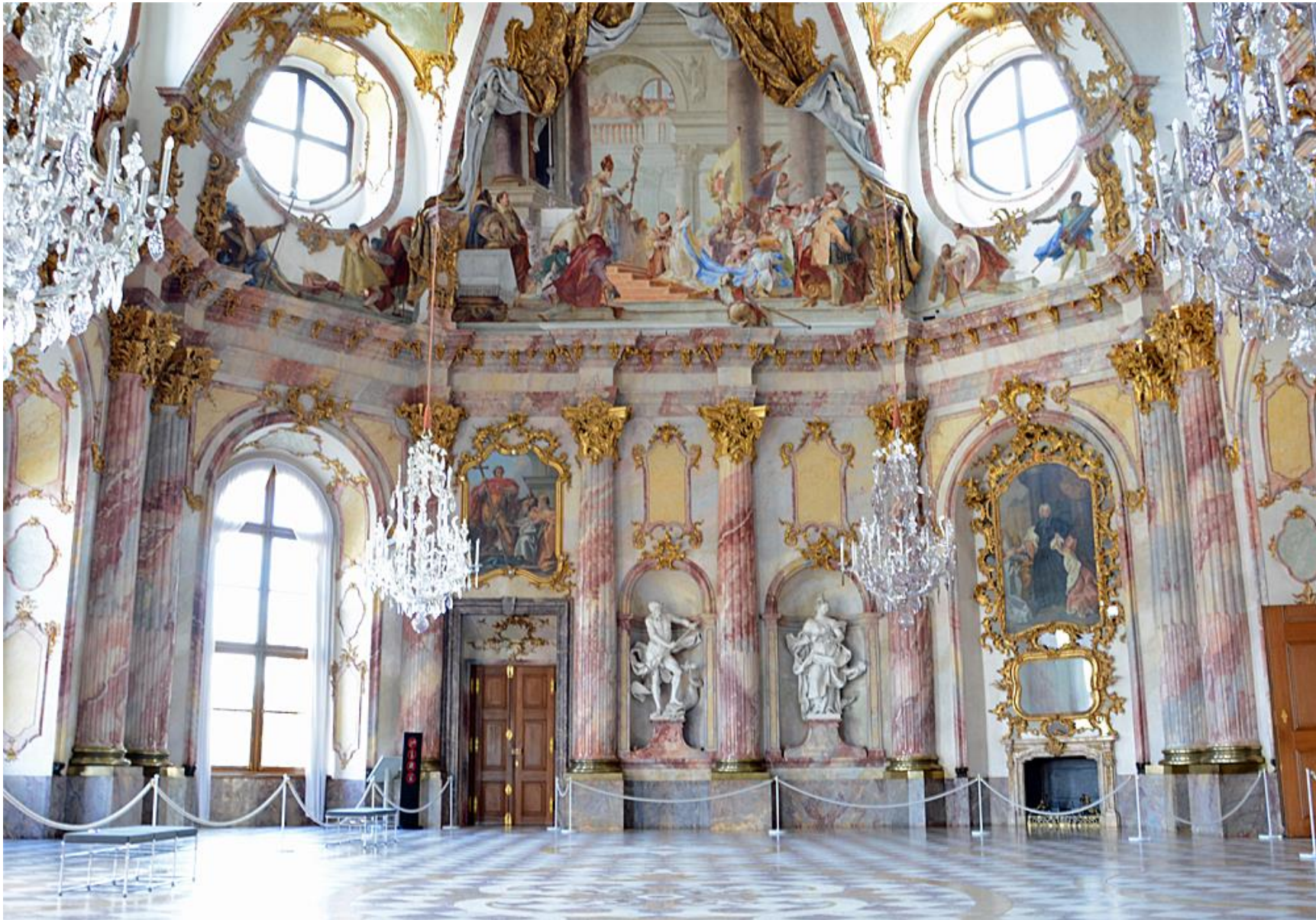

רוקוקו:

תנועה אמנותית וסגנונית שהתפתחה לאורך המאה ה-18 ועד המהפכה הצרפתית. הרוקוקו יצא כתגובת נגד הנוקשות והדרמה שאפיינו את סגנון הבארוק. אומני הרוקוקו נקטו בגישה משחקית ועליזה, תוך שימוש בצבעי פסטל, זהב ועיצובים א-סימטריים. הסגנון הציג את אורח חיי האצולה והמלוכה באירופה, ושיקף את אורח החיים הנהנתני והדקדנטי שלהם. המונח רוקוקו לקוח מהמילים הצרפתיות Rocaille ו-Coquille שפירושן "סלע וצדפה", על שם עיטורי הסלע המעובד והצדפה המאפיינים סגנון זה אשר ביחד עם צורות בעלות זרימה וא-סימטריה כגון צורות S-ו, C, עלים, פרחים ועלווה מפותלת מהווים את המוטיבים העיקריים בסגנון.

[Jean-Honoré Fragonard, The Progress of Love: The Meeting, 1771-1773, oil on canvas, 317.5 x 243.8 cm \(The Frick Collection, New York\).](#)

ז'אן אונורה פרגונאר (1732-1806) היה אחד הציירים הפופולריים ביותר של הרוקוקו הצרפתי. מאדאם דו בארי הייתה פלגשו השישית של לואי החמישה עשר והיא חיפשה ציור המתאר עולם פנטזיה של הנאה. פטרונים פרטיים עשירים הזמינו ציורים גדולים שתיארו גנים רשמיים שופעים כמו אלה שבארמון ורסאי, המאוכלסים באנשים יפים ולבושים בעושר או באלים ואלות הנהנים מכל תענוג ארצי. הציורים היו בצבעי פסטל שהזכירו עולם שנראה דרך משקפיים ורודים. הסיפורים נעו בין השובב לארוטי להפליא. פרוגנאר צייר סדרה של ציורים ענקיים עבורה אבל מאדאם דו בארי החליטה להחזיר את הציורים, ולמעשה דחתה אותם, יש אומרים דמותה של הנערה הזכיר יותר מידי את דו בארי ודמות הנער את לואי החמישה עשר.

"התקדמות האהבה" הוזמן על ידי הרוזן דו בארי (1743-1793), פילגשו האחרונה של לואי החמישה עשר, עבור הביתן בטירה שלה בלובסיאן. הראשון מבין ארבעה ציורים הוא "המרדף" (1770-72) (10 רגל x 7 רגל). שלוש נשים צעירות בשמלות משי בהירות נהנות מאחר צהריים בפארק מפואר. צעיר נאה מופיע לפתע מאחורי העמוד התומך בשפע ורדים ומעליו כד גדול עם ענפי דקל. בחן אדיב ראוי הוא מסיר את כובעו ומשתחוה, ומציע לצעירה ורד ורוד אחד, סמל האהבה הראשונה. מרימה את זרועותיה ברגע של הפתעה, היא מנסה לברוח. שני חבריה מנסים במבוכה לתמוך בה. מזרקה בפינה הימנית העליונה של הציור מציגה שני קופידים היושבים על דולפין וצופים באירוע. עמדותיהם מהדהדות את הסידור המביך של שני חבריה של הצעירה.

הבד השני ב"התקדמות האהבה" הוא
"הפגישה". הנערה הצעירה והיפה,
לבדה בחלק אחר של הגן, מחכה
לאהובה החדש לפגישה סודית. היא
מביטה בזהירות לשמאלה, כדי לוודא
שאף אחד לא מתקרב אליה כשאהובה
מטפס על החומה. הם מוקפים
באשכולות ורדים, פרחי אהבה, הגדלים
בגנים ובעציצים. פסל שיש גדול של
ונוס וקופידון ניצב מעליהם. התנוחה
של ונוס מרמזת שגם היא עומדת על
המשמר, מוודאת שפגישתם לא תופרע.

הכל בסדר בסצנה השלישית.
בחלק אחר של הגן, שני
האווהבים בילו את אחר
הצהריים יחד. נוכחותם של
טמבורין ומוזיקת גיליון מרמזת
על הפוגה מוזיקלית. הצעירה
הכינה כתר ורדים, והיא עומדת
להניח אותו על ראשו של
אהובה. אין צורך בסודיות,
אהבתם היא ספר פתוח. אמן
מלווה אותם לגינה ועסוק בציור
של הזוג הצעיר. הכן
מאחוריהם מחזיק פסל של
קופידון ישן; העבודה שלו
נעשתה היטב.

הסצנה האחרונה מתארת את בני הזוג יחד באושר. היא יושבת על בסיס עמוד אבן גדול, והוא עומד בנוחות לידה. בפעם הראשונה הם נוגעים, זרועותיו מקיפות את מותניה וראשו מונח על כתפה. הם קראו מכתבי אהבה. הם התמקמו במצב מאושר של ביחד.

לרגלי הזוג ישנו כלב שוכב בנוחות לרגליהם, אולי מייצג ביתיות, נאמנות בנישואין.

בשלושת הבדים הקודמים שובצו מאחורי הדמויות עלווה ופרחים. בסצנה הרביעית הדמויות מתרחשות באזור שטוף שמש בין העצים.

בצד פסל לבוש של אלה, אולי הרה, אלת הנישואין והלידה, מביט מלמעלה על בני הזוג. באותה תנוחת שמחה כמו בסצנה השנייה, קופידון אולי חוגג ילד בדרך.